

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

Verzoek van de Court of Appeal van 30 oktober 1992 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen E. R. Johnson en Chief Adjudication Officer

(Zaak C-410/92)

(93/C 29/05)

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van de Court of Appeal van 30 oktober 1992, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 10 december 1992, in het geding tussen E. R. Johnson en Chief Adjudication Officer, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet het arrest van het Hof van Justitie in zaak C-208/90, Emmott, waarbij voor recht werd verklaard dat een Lid-Staat de nationale procedurevoorschriften inzake beroepstermijnen niet mag inroepen zolang die Lid-Staat Richtlijn 79/7/EEG⁽¹⁾ niet naar behoren in nationaal recht heeft omgezet, aldus worden uitgelegd, dat het van toepassing is op nationale regels inzake aanvragen om een uitkering over reeds verstreken tijdvakken, wanneer een Lid-Staat maatregelen heeft getroffen om zich vóór de gestelde datum naar die richtlijn te voegen, maar een overgangsbepaling zoals door het Hof van Justitie in beschouwing genomen in zaak C-384/85, J. Borrie Clarke, heeft gehandhaafd?
2. In het bijzonder wanneer:
 - i) een Lid-Staat ter naleving van zijn verplichtingen krachtens Richtlijn 79/7/EEG van de Raad („de richtlijn”) vóór de daarin gestelde datum een wetelijke regeling heeft vastgesteld en uitgevoerd,
 - ii) de Lid-Staat aanvullende overgangsbepalingen invoert om de positie van rechthebbenden op reeds bestaande sociale-zekerheidsuitkeringen veilig te stellen,
 - iii) naderhand als gevolg van een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie blijkt dat de overgangsbepalingen in strijd zijn met de richtlijn,
 - iv) een particulier kort na voornoemde prejudiciële beslissing voor een nationale rechterlijke instantie alsnog een aanvraag om een uitkering indient, waarbij hij zich beroept op de overgangsbepalingen en de richtlijn, waarop die particulier de uitkering wordt toegekend voor de toekomst en over de twaalf maanden vóór de indiening van de aanvraag, overeenkomstig de relevante nationale be-

palingen inzake betalingen voor het tijdvak vóór de indiening van de aanvraag,

moet de nationale rechterlijke instantie die nationale bepalingen inzake achterstallige betalingen dan buiten toepassing laten vanaf het tijdstip waarop de termijn voor de uitvoering van de richtlijn is verstreken, namelijk 23 december 1984?

Beroep, op 14 december 1992 ingesteld door Bondsrepubliek Duitsland tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-413/92)

(93/C 29/06)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 14 december 1992 beroep tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen ingesteld door Bondsrepubliek Duitsland, vertegenwoordigd door Ernst Röder, Ministerialrat bij het Bundesministerium für Wirtschaft, te Bonn.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. beschikking C(92) 1783 def. van de Commissie van 23 september 1992⁽¹⁾ betreffende de goedkeuring van de rekeningen die de Lid-Staten voor het begrotingsjaar 1989 hebben ingediend in verband met de door het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL), afdeling Garantie, gefinancierde uitgaven nietig te verklaren voor zover daarbij 432 000 DM niet ten laste van het EOGFL zijn gebracht;
2. verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep is gericht tegen het feit dat de Commissie een steunbedrag van 432 000 DM ten laste van de Bondsrepubliek Duitsland heeft gelaten. Dit bedrag was in het begrotingsjaar 1989 door de Bondsrepubliek Duitsland betaald op grond van het Gemeenschapsrecht, inzonderheid Verordening (EEG) nr. 756/70 van de Commissie van 24 april 1970 betreffende de steunverlening voor ondermelk, die tot caseïne en caseïnaten is verwerkt⁽²⁾. Het in artikel 3, lid 3, van genoemde verordening bedoelde voortdurende toezicht op de vervaardigingsbedrijven gebeurde volgens een door de Commissie

⁽¹⁾ PB nr. L 298 van 14. 10. 1992, blz. 23.

⁽²⁾ PB nr. L 91 van 25. 4. 1970, blz. 28.

⁽¹⁾ PB nr. L 6 van 10. 1. 1979, blz. 24.

bij eerdere goedkeuringen van rekeningen tot dan toe uitdrukkelijk aanvaarde procedure van geregelde steekproeven, die door de Commissie thans — ten onrechte — als steekproefgewijs toezicht (met extrapolatie van de resultaten) wordt aangemerkt.

Indien de Duitse praktijk inderdaad niet in overeenstemming was met het Gemeenschapsrecht, is het optreden van de Commissie in ieder geval in strijd met de op de Commissie rustende verplichting tot loyale samenwerking met de Lid-Staten.

Verzoek van het Bundesgerichtshof van 5 november 1992 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Firma Solo Kleinmotoren GmbH en E. Boch

(Zaak C-414/92)

(93/C 29/07)

Het Bundesgerichtshof — IX. Zivilsenat — heeft bij beschikking van 5 november 1992, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 15 december 1992, in het geding tussen Firma Solo Kleinmotoren GmbH en E. Boch, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Kan een beslissing in de zin van artikel 27, punt 3, Executieverdrag, waarmee de beslissing waarvan de erkenning wordt gevraagd, onverenigbaar is, ook een voor tenuitvoerlegging vatbare schikking zijn, die dezelfde partijen voor een rechter van de aangezochte Staat in de loop van een rechtsgeding hebben getroffen om het ten einde te brengen?

Zo ja, geldt dit voor alle in deze schikking getroffen regelingen of enkel voor die, welke zelfstandig ten uitvoer kunnen worden gelegd ingevolge artikel 51 Executieverdrag, en eventueel eerst indien aan de voorwaarden voor tenuitvoerlegging is voldaan?

Beroep, op 16 december 1992 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland

(Zaak C-418/92)

(93/C 29/08)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 16 december 1992 beroep ingesteld tegen Ierland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. O'Reilly en X. Lewis, leden van haar juridische dienst, als gemachtigden, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg bij R. Hayder, vertegenwoordiger van de juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. te verklaren dat Ierland, door niet de maatregelen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan Richtlijn 87/101/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 22 december 1986 tot wijziging van Richtlijn 75/439/EEG⁽²⁾ inzake de verwijdering van afgewerkte olie en/of door de Commissie niet van die maatregelen in kennis te stellen, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op hem rusten krachtens die richtlijn, met name artikel 2, en krachtens het EEG-Verdrag;

2. Ierland in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingevolge artikel 189 EEG-Verdrag, bepalende dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke Lid-Staat waarvoor zij bestemd is, dienen de Lid-Staten de in een richtlijn gestelde omzettingstermijn te eerbiedigen. In het geval van de conclusies van de Commissie genoemde richtlijn is die termijn op 1 januari 1990 verstreken zonder dat Ierland de noodzakelijke uitvoeringsmaatregelen heeft getroffen.

⁽¹⁾ PB nr. L 42 van 12. 2. 1987, blz. 43.

⁽²⁾ PB nr. L 194 van 25. 7. 1975, blz. 23.

Beroep, op 20 december 1992 ingesteld door NTN Corporation tegen Raad van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-423/92)

(93/C 29/09)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 20 december 1992 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Gemeenschappen door NTN Corporation, 3-17, 1 Chome Kyomachibori, Nishi-Ku, Osaka (Japan), vertegenwoordigd door Prof. Dr. J. Schwarze en M. Sprenger, advocaat, domicilië gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van C. Penning, advocaat aldaar, Avenue du X Septembre 43.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren artikel 1 van Verordening (EEG) nr. 2849/92 van de Raad van 28 september 1992⁽¹⁾, voor zover verzoekster daarin een anti-dumpingrecht wordt opgelegd;

— de Raad te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster komt op tegen de verordening omdat zij een beschikking bevat, dat wil zeggen een maatregel, die haar rechtstreeks en individueel raakt. Verzoekster wordt met name genoemd en het aan verzoekster opge-

⁽¹⁾ PB nr. L 286 van 1. 10. 1992, blz. 2.